

nežnih ročicah zal in blag osemletni otrok Francèk, jedino upanje na veselejšo prihodnost svojega očeta, največje veselje svoje predobre matere in svojih bratcev. O da ste ga videli, kako je tudi on žalostno v to podobico zrl, kako me je z žalostnim glasom vprašal: „Oče, kaj ne, to podobo prinese prihodnji „Vrtec“? Gotovo bode prav žalostna povest pri tej podobi!“ Kdo bi si bil takrat mislil, da bo preljubi otrok za nekoliko dni pod zemljó, da te podobice v „Vrteu,“ katerega je tako rad čital, ne bode več gledal in da k tej podobici žalostno povest, katero si je mislil, piše njegov oče v največji bridkosti, rosèč papir in tinto s solzami očetovske ljubezni....! Pač da si nihče ni tega mislil, nihče ni tega znal do jedinega Stvarnika nad nami, kateri nas večkrat s tako žalostjo obišče, samo da našo vero in stanovitost skuša.

O kako je sladko upanje, da nas čaka večno življenje, da se bomo jedenkrat zopet videli s svojimi ljubimi, in da se potem nikdar več ne bomo razstali! Za naše trpljenje in tolike bridkosti v tej dolini solz je to pač najmodrejše in najlepše plačilo. Le pridno skrbimo, da to plačilo tudi dosežemo.

A vi, mili otroci, ki danes skupaj z menoj jokate na pokopališči, ki se skupaj z menoj s solznimi očmi ozirate k vsemogočemu Stvarniku, zapovedniku nebes in zemlje, ter le od njega pričakujete tolažbe in rešenja, tolažimo se vsi skupaj, da nismo sami, ki danes jokamo, da ves svet z nami joka, da je in da bode jokal, dokler ga ne pokrije črna zemlja. Z jokom smo se rodili na ta svet, z jokom živimo, z jokom umiramo! Svet se neprenehoma joka!

Nek perzijski kralj je slišal v starih časih, da živi človek na svetu, ki zna mrtve v življenje obuditi. Hitro pošlje ponj in mu obljubi največje zaklade svojega premoženja, ako mu umrlega otroka zopet oživi.

Človek pride ter mu reče: „To je, da znam mrtve oživeti, ali sam tega vender storiti ne morem. Imeti moram pomočnika, kateremu še nihče izmed njegove rodovine ni umrl. Kadar mi pride ta pomočnik, oživel boden vsacega, katerega koli si želiš.“

Kralj je hitro po vsej svojej zemlji razpisal, naj se tak pomočnik poišče, — ali do današnjega dne ga nihče še ni našel, pa se tudi ne bo nikdar našel.

Tolažimo se torej, da smo ustvarjeni, da umremo, da je naše življenje začetek smrti in da smrt ni največja nesreča, katera človeka na tem svetu zadene. Upajmo, da našim preljubim in drugim, katerih se danes spominjamo in za katerih dušni blagor vedno Boga prosimo:

Lepše solnce tamkaj sije,
Lepša zarja rumeni!

Ljud. Tomšič.

Požgán plot.

lašpar si je na paši zanétil ogenj poleg svoje črede. Lehko bi v bližnji gozdič šel po osušene iveri in preperete veje. A ni se mu ljubilo: raje je podkuril z oplétom od plota in nakladal préstice na ogenj. Mislil si je: „Leto osorej ne bodem služil pri Možinu niti za hlapca niti za pastirja.“

Ker ne bodem pasel, ne bode mi uhajala živina skozi pretrgani plot; ker ne bodem hlapčeval, ne bode mi treba graditi tega plota. Vidi pa me zdaj tudi nihče gospodarjevih ne.“ Takó je govoril in palil plot nadalje.

Prišel je sv. Jurij in Gašpar bi imel iti od Možina proč. A njegov oče se je z Možinom užé poprej pogódil, da mu bode Gašpar služil še jedno leto. Pastiril ni več, pač pa hlapčeval.

Necega deževnega vzpomládnega dné mu reče gospodar, naj gre zagradit, kar je plota pretrganega doli ob pašniku, češ, družega dela ti zdaj nimam dati. In Gašpar je moral popravljati uprav óni plot, ki ga je lani jeseni sam požgal. A to je bilo kaj sitno in težavno delo. Iz megle je rosilo, ob mokrem robidovji, rastočem tu in tam ob plotu, zapenjala se mu je obleka in trgala, a préstice in prótje je moral nositi od daleč po bregu navkreber.

Ko je takisto žilil se tam s tistim plotom, pač si je mislil: „Človek dostikrat misli družemu narediti kvaro, pa jo napravi le samemu sebi.“

Jos. Gradáčan.

Andrej Hofer,

vrl domoljub in katoličan.

VII. Tirolsko se udá sovražniku.

Predno je bil Dunajski mir sklenen, zaukazal je Napoleon generalu Drouet d' Erlonu, naj zasede iz Solnograškega uporno Tirolsko. Bistroumni general se je pomikal v štirih oddelkih v gore in je obkolil nenadejajoče se brambovce, ki si niso mogli misliti, da bi po takih potih in prepadih prišel sovražnik. Jože Speckbacher sam z nekoliko brambovci se je jedva (komaj) rešil s svojo izvanredno telesno močjo gotove smrti. Tudi Haspinger se je moral z meje umakniti proti Inšpruku. — Ravno takó je zasedel sovražnik tudi južne Tirole. Vzrok vseh teh nesreč je bila neježnost in predrznost vodjev.

Zopet so se zbrali brambovci na gori Izelji poleg glavnega mesta, da bi poskušali četrtič vojno srečo. Ali prejšna navdušenost je Tirolce zapustila. Poprej so se zanašali na pomoč od cesarja. A mogočni in zmagovalni Napoleon je zdrobil moč avstrijske armade ter je vzel Tirolcem njih zadnje upanje. Tudi so se glasóvi o miru vedno bolj razširjali.

Francoski general je sicer iz Hala sporočil Andreju Hoferju, da je cesar avstrijski na Dunaji sklenil mir z Napoleonom, zatoraj naj ustavi sovražstvo in se podvrže. Ali Hofer je bil le za primirje dotlej, da pride k njemu poslanec iz cesarskega dvora.

Sovražnik teh pogojev ni hotel sprejeti in v dan 25. oktobra je zasedel zopet glavno mesto.

Takó sta si stali poleg Inšpruka zopet armadi nasproti. Kar pride v dan 29. oktobra toliko zaželeni sél (poslanec), Jožef pl. Lichenthurn k Andreju Hoferju z lastnoročnim pismom nadvojvode Ivana. V tem pismu je naznanil nadvojvoda Ivan vrlim Tirolcem, da je bil cesar prisiljen zavoljo nesrečne vojske skleniti mir s Francozi in odstopiti zvesto Tirolsko, da-si s težkim sreem, in da jim to sporočí na cesarjevo povelje, ki želi, da bi odložili orožje in se ne žrtovali dalje brez koristi.